

Ingezonden brief van Hanneke Sevink: Redactie wat doe je nu?

Met de nodige verbazing heb ik een artikel gelezen van Erwin van Laar "Uilen doen het 's nachts" in de Korhaan van september van dit jaar. Met name de inleiding bij het artikel roept bevreemding op. Het blijkt de bedoeling te zijn van de redactie een discussie over het ringen van vogels te entameren.

Het streven meer leven in de brouwerij te brengen door middel van een polemiek is lovenswaardig. De uitvoering echter in het geheel niet. Het is om te beginnen gebruikelijk in het geval van een polemiek de aangevallenen partij mede te betrekken in de discussie. Deze krijgt dan het artikel ter inzage en kan in het zelfde nummer een reactie geven. Zo krijgt de lezer een kans de voors en tegens tegen elkaar af te wegen. Nu staat er in het septembernummer alleen de mening van één partij. Een mogelijkheid voor een reactie laat op zijn minst maanden op zich wachten. Daarbij zijn de ringers zelfs helemaal niet op de hoogte gebracht van het artikel van Van Laar. Dit voelt toch lichtelijk als een onverwachte aanval. Het volgende argument tegen het handelen van de redactie is echter van groter belang. Indien het streven is een serieuze dis-

cussie op gang te brengen, kies daarvoor dan ook de juiste personen. Een dialoog over de voors en tegens van het ringwerk kan zeer interessant zijn, maar dan is er wel de nodige deskundigheid vereist bij beide partijen. In dit geval blijkt daar niets van. Iemand die beweert dat "wij inmiddels genoeg weten van deze dieren omtrent hun habitat, hun eet- en leefgewoonten alsmede hun trekneigingen", blijkt niet op de hoogte te zijn van de stand van zaken in de ornithologische wereld. Heel simpel: in een levend systeem als de natuur, zal er nooit genoeg bekend zijn om de eenvoudige reden dat het systeem voortdurend aan verandering onderhevig is. Dit nog afgezien van het feit dat onze kennis van de natuur ook op dit moment helemaal niet compleet is. Van Laar beweert dat "het chippen veel meer informatie geeft en gegevens oplevert dan het simpelweg ringen". Hij vergeet dat een chip alleen afgelezen kan worden indien een afleesapparaat dicht bij de huid van een vogel gehouden kan worden. De vogel zal dan in ieder geval opnieuw gevangen moeten worden wil men ooit iets over het dier te weten komen. De kans om ooit een vogel met

een chip terug te vangen is net zo groot als het terugvangen van een geringde vogel. Men is dan helemaal niets meer te weten gekomen over de tussenliggende periode als bij een gewoon geringde vogel. Gekleurde vogels kunnen daarentegen zelfs zonder terugvangen informatie opleveren. Iemand die denkt dat het "met de huidige techniek mogelijk is om bij dieren een chip het te implanteren en dat wij met behulp van zenders precies in beeld kunnen krijgen waar de vogel foeraageert, hoe hij trekt, wat zijn habitat is, tussen welke tijden hij actief is, hoe lang hij leeft, waar hij rust, enzovoort, en dat het ringwerk daarom overbodig is," geeft ook blijk van een gebrek aan kennis. Het is dan wel juist dat vogels die met een zender zijn uitgerust die met een satelliet te volgen is, veel informatie opleveren. Deze vorm van zenderen kan echter slechts sporadisch gebruikt worden, het is zeer kostbaar, zeer arbeidsintensief en is niet bij alle vogels mogelijk. Ook geldt dat deze zenders niet een leven lang blijven zitten. Meestal vallen ze bij de eerstvolgende rui af en ook de zenders hebben niet het eeuwige leven.

Kortom: De heer Van Laar is niet echt op de hoogte van het ringonderzoek bij vogels. Hierdoor is een serieuze discussie die

dieper op de materie ingaat ons inziens niet mogelijk. Dus redactie: als jullie een inhoudelijk zin-

nige discussie over het ringen van vogels willen, zullen jullie een herstart moeten maken.